

Les fronteres del gelat

“A veure si amb aquest caloreteta s’anima el negoci”. La seva gelateria està a la plaça Nova, una plaça històrica de Granada, a l’ombra de l’Alhambra. “Aquí venem desenes de sabors, i passa gent de cent països”...

08/05/2010

“Hi ha gent molt bona. Per tot arreu”, diu el Pepe.

Amb els seus 184 centímetres ofereix un cucurutxo de maduixa i pistatxo a

una japonesa. “A veure si amb aquest caloreta s’anima el negoci”. La japonesa somriu i surt. Rere del taulell, Pepe doblega el seu cos sobre la cadira. S’asseu. “Avui em fan mal les cames. Vaja, crec que ha de ser que he passat la vida sencera aquí dret”.

La seva gelateria està a la plaça Nova, una plaça històrica de Granada, a l’ombra de l’Alhambra. “Aquí venem desenes de sabors, i passa gent de cent països, com aquesta família de Califòrnia o aquell amic suís que es va dur xufes, les va plantar, i fa orxata a Basilea. Et diré que tot el mèrit del negoci és de la Concha, la meva dona, que ha tingut el do de convertir aquest local en un lloc acollidor. Els grans vénen a seure, les dones del barri passen una estona, els venedors de carrer es refugien aquí...”.

“Bé, això és un negoci familiar en tots els sentits”, apunta la Concha amb bon humor.

“Sí, la gelateria és alguna cosa més que un negoci. És una forma de viure“, diu el Pepe. “I de vegades, amb l’edat, et preguntes com vius i quines fronteres has creuat a la vida. Aquí, en el negoci del meu pare des de 1932, hem intentat travessar algunes fronteres: les fronteres econòmiques, les fronteres del públic, les fronteres diàries del cansament ... Amb molta feina i un somriure per donar estudis a set fills, hem intentat tibar tant el cinturó, que ja no pot estar més apretat ... Mira, no hi ha més forats en el cuir...”

¿Idiomes? El Pepe somriu: “Doncs aquí es parla el granaino, l’andalús, es xampurreja l’spanglish. Bé aquesta és una frontera que tampoc ha estat per tant: s’acosten molts

estrangers i els trenta sabors estan a la vista. Apunten amb el dit i escullen sense necessitat de moltes paraules. El somriure de satisfacció és igual en totes les llengües. Només cal unes llepades ... Aquí ve un client, perdona que m'aixequi“.

Una nena està enganxada al vidre, tocant-se els cabells. Del fons de la butxaca treu el dit que es porta a la boca. Refrega la mà per la mampara apuntant els sabors.

“Li recomano el de torró de tota la vida. Paperina gran, petita, mitjana...”

“Doni'm el més gran per a la néta”

“Tingui senyora. Gràcies. Aquí té el canvi“

La nena obre els ulls i es menja amb la vista el gelat que li ofereix l'àvia. Surten del negoci. El Pepe torna a seure. “És l'hora de sortida de

l'escola, amb nens i mares o avis que passen per aquí. El cas –prossegueix el Pepe amb el seu relat— és que jo vaig creure que, mirant els dits senyaladors dels estrangers, tindria superada la frontera de l'idioma. I això va ser així fins al dia que els meus fills van portar a casa els seus amics estrangers. Eren universitaris d'*Erasmus* que estudiaven a casa amb el silenci d'un flexo, un vell flexo. Sempre intentava creuar amb ells un gest amable amb els ulls o amb la barbeta. Només el frec, la mímica i el seu coneixement de l'espanyol “van trencar” els idiomes. El cor tampoc entén de barreres. Al final, hem desenvolupat tant l'afecte que avui tenim especial amistat amb la Mariana, bielorussa, amiga de la nostra filla, o amb en Boris, un becari estonià, amic del gran“.

També amb la Fàtima, marroquina, amiga d'una altra filla, va ser un cas similar. Li vam agafar enorme afecte

des del primer dia i li vam oferir una habitació per viure, ja que no tenia lloc de residència. A casa és una més de la família. Convivim junts. I la veritat, és que mentre jo réssó el rosari a la butaca amb la Concha, els meus fills i amics, ja tenim preparada l'estoreta de la Fàtima per a les cinc oracions musulmanes del dia“.

“La Concha, la meva dona, que no és de l'Opus Dei, sap oferir el millor menjar tradicional granadí, tenint cura d'evitar la carn de porc. Els gelats, la marca de la casa, no falten. Ara, cada vegada que torna a Granada, la Fàtima segueix allotjant-se a casa. Així que contínuament hi ha bullici i alegria en aquesta família nombrosa, encara que no tot és motiu de felicitat...”

“Perdoni, el carrer Reis Catòlics?”. Un cap apareix rere la barra, a peus puntetes.

“Recte 100 metres avall, jove...”

Reprèn el fil. “Per on anava? Ah ja, ... això. Doncs quan a la Concha li diagnostiquen un càncer, ens preocupem. Però aquí —amb la malaltia— hem aconseguit superar una altra frontera: la del dolor. I ha estat amb “la targeta-visa de l’oració”. Les persones a més de tenir un visat per creuar fronteres, en tenim un altre per al cel: l’oració i els sagraments. El visat de l’oració és continu, sense data de caducitat, i serveix per estar en el món dels vius i per resar pel món dels morts.

Avui, aquests estudiants d’*Erasmus*, resen per la malaltia de la Concha. I ho fan des de Bielorússia i des de l’interior del Marroc. I des de les associacions Albihar i Alayos, per on vaig amb alguns dels meus fills. Pugen al cel oracions d’aquestes famílies amigues de diferents credos i països“.

“Jo ho agraeixo especialment”, diu la Concha que reapareix rere la cortineta de cànem.

“A mi, quan faig oració, m’ajuda pensar el que ensenya sant Josepmaria Escrivà de Balaguer al seu llibre *És Crist que passa*.

M’emociona saber que “el cristià s’ha de mostrar sempre disposat a conviure amb tothom. S’ha de sacrificar gustosament per tothom, sense distincions, sense dividir les ànimes, sense posar-los etiquetes. Si visquéssim així, amb aquest desig de convivència, de pau, el cristià sabria defensar abans que res la llibertat d’altri, per tal de poder defensar la pròpia després. Tindria la caritat d’acceptar els altres com són, ajudant-los amb la gràcia de Déu i amb delicadesa humana, per portar la nostra condició d’homes i de cristians...”

Silenci. “I és que hi ha gent molt bona per tot arreu” torna a dir el Pepe. Un client creua el llindar. Les cames cansades actuen com una molla. Rere de la barra, una bona persona sempre és fàcil de trobar.

Ismael Martínez

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/les-
fronteres-del-gelat/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/les-fronteres-del-gelat/) (13/08/2025)